

Documentatiesysteem van de V.G.N.

Az./a/E/7

Richard M. Nixon: Asia after Vietnam.

6 Pol.gesch.

Foreign Affairs, Vol.46, 100kt 1967, p.111.

Schr. is van mening, dat de V.S. een "Pacific power" vormen. Azië en niet Europa is het grootste gevaar voor een nieuwe wereldoorlog. Aziatische leiders zien het gevaar van China en accepteren daarom de bescherming van de VS. Nixon ziet verder een meer regionaal nationalisme opkomen in tegenstelling tot de gecentraliseerde landen, die vrij werden. Een gevaar voor het terugtrekken van de VS uit Vietnam is, dat het daarna dubieus zal worden of de regering van de VS nog wel binnenlandse steun zal krijgen als er op haar een beroep wordt gedaan om te helpen. Dat dit beroep zal worden beantwoord hangt er van af of de bedreigde landen samenwerken (zoals in Europa met de NAVO) en gezamenlijke om hulp vragen. Bij de toekomst van Azië spelen 4 landen een rol: India, Japan, China en de VS. Rusland richt zich meer op het westen. Daarom wil Nixon Japan meer bewapening toestaan. Hij wil geen erkenning van Communistisch China. Dit land moet veranderen en dit moet haar duidelijk gemaakt worden. Haar imperialistische ambities moeten verdwijnen. De VS moeten in Azië een zelfde bondgenootschap bevorderen als in Europa, maar vlug.

Marathoncollege, uit de Wortel, 1e jaargang no 5, 1969, mededelingenblad van de UHsk, studieraad en studietoelichting aan het IVG te Utrecht.

Marathoncollege voor het tweede jaar.

In september kregen wij te horen dat het werkcollege Middeleeuwse Geschiedenis (vroeger iedere week 2 uurtjes bezig zijn aan een bepaald onderwerp) dit jaar op een andere wijze opgezet zou worden n.l. als een marathoncollege van 2 weken. Het principe was niet nieuw: Pf.Brandt paste het ook toe. Als onderwerp werd vastgesteld: konings en keizerverheffingen van Pepijn de Korte (751) tot Otto de Grote (936).

Nu dit experiment voorbij is, is het misschien nuttiger het een en ander over te zeggen, temeer, omdat verschillende jaren vaak weinig van elkaars doen en laten afweten.

1. Principe als zodanig:

Het principe om 2 weken geeft uit het oogpunt van studieresultaat meer voordelen. Stafleden bevestigden dat ook. Men heeft nu n.l. beter de gelegenheid zich in de materie vast te bijten. Een schaduwzijde is dat men (vooral bij degenen, die zoals ondergetekende, bezig waren met de geestelijke aspecten) na enige tijd zich minder goed kon concentreren (men werd zagezegd duf). Dit was ook het geval bij de mensen die zich minder voor het onderwerp interesseerden. Daar komt bij dat de vele Duitse en Latijnse teksten en het voor ons moderne mensen volkomen vreemde idee van een sacraal koningschap met zijn (in die tijd essentiële) symboliek van kroon en zwaard

enz., zelfs voor vele historici moeilijk te verwerken is.

2. Onderwerp

Wat verschillende van ons opgevallen is, was de wijze waarop de keuze van het onderwerp tot stand kwam (dit was trouwens ook het geval met het invoeren van het principe als zodanig): begin december

stonden er opeen speciale plank in de bibliotheek een aantal boeken bij elkaar gezet met een kaartje werkcollege eronder. Er werd onderling gefluisterd en een week later werd het aangekondigd bij het begin van het college. Er was niet gevraagd naar de interesse van onze kant en ik maak me zelfs sterk dat ook niet elk staflid er zo enthousiast over was. Wel beloofde men ons, toen we aan de gang waren, volgend jaar aan studenten te vragen waar zij de meeste belangstelling in hadden. Verder bleek aan het eind van de 2 weken dat sommigen ook het onderwerp van hun scriptie nauwkeurig was opgedragen (de tweedejaars scriptie M.E. zou moeten gaan over detijds de marathon behandelde materie). Natuurlijk is het juist dat de bedoeling, omvang en in ruimere zin het kader van het onderwerp voor een scriptie door de staf vastgesteld wordt, maar dat houdt niet in dat het zo gedetailleerd moet.

Werkwijze: Er waren 3 groepen elk onder leiding van een staflid: eerste groep: opzoeken van bronnen eventueel politieke achtergronden; Tweede groep: het koningsritueel, de insignia van de koning/keizer en de betekenis ervan en eventueel nog de kunsthistorische en muzikale aspecten (de z.g. laudes regiae, liederen, die gezongen werden ter ere van de koning tijdens dienst, kroning); de ideeën, die achter dit kroningsritueel zaten, kortom de theologische aspecten. De bedoeling was dat de groepen elkaar vragen zouden stellen en elkaar zo konden aanvullen: dan zou er een totale, niet gespecialiseerde visie kunnen ontstaan. Na enige dagen bleek echter, dat deze communicatie niet goed functioneerde. Alles wel beschouwd kwam dat, doordat men in kringen van historici niet zo gewend en niet zo gemakkelijk geneigd is om samen te werken in een onderzoek. Het resultaat was dat de ene groep, toen men geen antwoord kreeg op gestelde vragen (omdat de anderen nog niet zo ver waren gekomen) aan een eigen onderzoekje begon. De ceremoniegroep bleek de helft van de tijd nodig te hebben om allerlei ordines uit te zoeken. Nadat men daar een stamboom had opgesteld, kon men pas overgaan tot de symboliek van de insignia en de achtergronden van het ritueel. De theologische groep kon op geen enkel punt een bevredigend antwoord geven. Natuurlijk kwam dat ook door de aard van de stof en doordat de een in het jaar 816 aangeland was, terwijl de ander nog met voorbereidend werk bezig was.

Aan het eind van iedere dag (eerst om 4, later om 3 uur of half 3) werden in een plenaire vergadering de resultaten aan elkaar meegedeeld. Doordat men daar te vaak bleef door praten over zaken, die nog niet definitief beslist konden worden of deze zaken op elkaar probeerde af te schuiven.

Positieve punten waren er zeker ook: ervaring in allerhande zaken, betere kennismaking met de staf en onderling (zeker meer dan in een gewoon werkcollege gebeurd zou zijn). Een veel groter resultaat (qualitatief en quantitief) dan na een heel jaar werkcollege.

Tenslotte nog dit: dit verhaal dient niet om iets af te kraken of op te hemelen en dus ook niet omeen definitief ja of nee te geven op de vraag, of dit experiment voortgezet moet worden. Evenmin is dit de mening van het 2e jaar maar meer een stukje om meer discussie uit te lokken. Tom Kappelhof.

Reacties van het wetenschappelijk corps van de afdeling M.E. op het marathoncollege. (slechts gedeeltelijk overgenomen).

Aan het marathon-systeem inherent lijken ons devolgende punten, deels negatief, deels positief te waarderen:

a. De intensiteit van het werken is beduidend groter dan tijdens de normale, over een cursusjaar gespreide colleges.

b. Afhankelijk van het behandelde onderwerp is de efficiency van het werk groter bij meer technische onderwerpen komter meer, bij cultuurhistorische onderwerpen komt er minder resultaat uit dan bij een normaal werkcollege.

c. Het werken in groepsverband wordt sterk bevorderd; de resultaten waren zowel wetenschappelijk als sociaal gunstig.

d. De gedachte dat 3 groepen verschillende aspecten van één groot onderwerp zouden kunnen behandelen en elkander voortdurend gegevens zouden kunnen toespeelen is niet verwezenlijkt; elke groep is te zeer geconcentreerd gebleven in zijn eigen onderwerpen. Vandaar dat het grote onderwerp tenslotte niet uit de verf is gekomen. Wel zijn per groep tsbare resultaten te bereiken.

Conclusie: Een marathon lijkt ons zinvol, mits de eventuele groepen niet meer aan één onderwerp gebonden zijn; wel kan er in de groepen een stel verwante onderwerpen aan de orde worden gesteld. Plenaire zittingen zijn dan niet elke dag nodig.

De Leidse professor- ook of vooral die in de geschiedenis- is nog altijd iets anders dan zijn collega uit Groningen. De eerste heeft een meerderwaardigheidscomplex waar iedereen last van heeft, behalve hijzelf; de laatste een minderwaardigheidscomplex, waar niemand last van heeft behalve hijzelf. Prof.Dr. J. Romein, in Geestelijk Nederland 1920-1940, onder redactie van Dr.K.F. Proost en Prof.Dr. J. Romein.

De redactie heeft wisselijk besloten het tijdschrift weliswaar ten minste vijfmaal per jaar, maar op ongeregelde tijden te laten verschijnen, hetgeen de mogelijkheid biedt het eventueel zonder gerucht te laten afsterven. Laten wij, Groninger historici, het niet daartoe laten komen!

Prof.Dr. A.G. Jongkees, in Groniek I, jaargang I.

Voor U geciteerd...

...Men herinnert zich hoe weemoedig de laatste levenstijd van Koning Willem I is geweest. "Het scheen" schrijft Groen van Prinsterer "dat de beklagenswaardige vorst, aan het einde zijner menigvuldige lotswisselingen, de meest grievende ervaring, in de veranderde gezindheid van het Nederlandsche volk te geoefent ging," Veranderde gezindheid ? Toch niet algemeen. Na den afstand van den troon en na zijn tweede huwelijk met eene roomsche vrouw was 's Konings populariteit ook te 's-Gravenhage afgenomen. Doch zie wat gebeurt. Op zekeren dag gaat Z.M., slechts door een adjudant vergezeld, te voet door het Noordeinde in de richting naar de Zeestraat. Aan de anderen kant komt eene Scheveningsche vischvrouw, door hare gemeentenaren Oranje-Ka geheeten. Zij krijgt den Koning niet in het oog, of zij loopt op hem toe, omhelst hem en roept uit : " Je bent toch mijn Willempie "....

...H.M.Koningin Wilhelmina, die gereed staat den troon te beklimmen, wordt gedragen door de liefde en het gebed van haar volk. Zij "is en blijft" de oogappel der natie. De liefde is waar. Zij vrijwaart tegen vleierij. Het leven van den enkelen mensch, maar evenzeer het leven van een volk is een voortdurende strijd. Dwaas wie dien strijd ontkent, laf wie hem niet aandurft. Arbeid, moeite, gevaar sterken de spieren, stalen de kracht. Wij kennen het nationale doel. "De herinnering aan het verledene", telkens weder klinkt ons dat laatste woord des Konings in het oor, " is mij een waarborg voor de toekomst: Oranje en Nederland onder Gods zegen één, krachtig en vrij." Zoo zij het ! Oranje-boven ! Dit "is en blijft" de grondtoon van het land. In dien toon nimmer een wanklank te menigen, het gezag van Oranje vrij te dienen, is dat niet de voorwaarde onzer eer ?.....

Uit : Eene halve eeuw, 1848-1898,

o.r.v.dr.P.H.Ritter, A'dam, 1898,

II Nederland en Oranje, door mr. O.W.

Star Numan, blz. 17.

Interview met W.F. Hermans uit V.N. 8 maart 1969.

Eigenlijk is het niet King Kong, die centraal staat in het stuk, het is de kwestie alweer van de betrouwbaarheid van het beeld van historische gebeurtenissen dat wij hebben. De geschiedenis van de verrader King Kong is een klein detail uit de geschiedenis van de Duitse bezetting. Maar dit detail is door de Parlementaire Enquêtecommissie tot in details uitgezocht. In mijn stuk heb ik in hoofdzaak niets anders gedaan dan die verklaringen naast elkaar te zetten, meestal letterlijk. En dan is die conclusie: niks, totaal niks. Dat is een lievelingsthese van me: alle dingen die de geschiedenis overlevert zijn niets anders dan grote generaliseringen. Zo gauw je je in details gaat verdiepen dan stuit je op gebrek aan bewijs, alleen maar gebrek aan documenten, tegenstrijdige uitspraken enz.

Het stuk is heel simpel opgelost: gemonteerd rond het idee van een zoontje dat aan zijn vader vraagt wat nu de historische waarheid is en dan zegt die vader: die historische waarheid is heel gewichtig, zonder zo'n idee kun je in een democratie niet leven, je moet die historische waarheid weten. En wat die historische waarheid krijgen we dan te horen. Aan het slot zegt dan het zoontje: waar is die historische waarheid nou, pa?

Tijdens het stuk heeft het beeld van Clio, de muze van de geschiedenis, op het toneel gestaan. Dan komen er twee kereltjes, pakken Clio in en brengen haar naar het museum. Waar gaat Clio heen? Die gaat naar het museum.

Er is misschien niet zoveel actie in het stuk, maar de dingen die de mensen vertellen zijn zo verschrikkelijk, dat het volgens mij wel boeiend moet zijn. Ik zelf vind de rapporten van de Parlementaire Enquête Commissie in ieder geval een onuitputtelijke bron van opwinding. Al die tegenstrijdige verhoren waar niets mee wordt gedaan. Je hebt het materiaal voor een kolossale reeks processen die je zou moeten gaan voeren. Maar die mensen zijn misschien allemaal wel te goeder trouw geweest met hun verklaringen. Ze hebben in ieder geval niets strafbaars gedaan. De historici die het zouden moeten gaan bestuderen - wat volgens mij nog nooit gebeurd is - zouden als zij tenminste geen persoonlijk vooroordeel in het spel zouden brengen nooit tot een conclusie komen en dat vind ik het beklemmende van de zaak. Jaar in jaar uit worden er proefschriften geschreven en het slaat allemaal nergens op. Zo zie je dat van een heel klein feit zo uitvoerig mogelijke verklaringen bestaan en er absoluut geen enkele conclusie, geen enkele verklaring op kunt baseren. Met de moord op Kennedy is iets dergelijks aan de hand, maar daar zoekt de justitie nog naar een dader, terwijl daar bij de kwestie King Kong geen sprake van was: toen het onderzoek begon was King Kong al dood, de beklaagde was dood. Het is ontzettend, maar ik geloof dat het hele leven zo in elkaar zit, dat je van een alledaags gebeurtenis - twee mensen zitten met elkaar te praten, achteraf vraagt Jan aan hem: wat heeft hij gezegd en die ander vraagt aan mij: wat heeft hij gezegd - twee totaal verschillende verhalen krijgt. Dat is voor mij het hele grote punt, in het

dagelijkse leven en ook datgene waar ik van wil getuigen, als ik iets schrijf, steeds weer.

Men zegt wel eens dat zo'n thematiek eenzijdig of beperkt is. Maar ten eerste is dat geen diskwalificatie. Het handelingsverloop blijft wel hetzelfde, maar waar kan je dat niet zeggen, de tragedies van Sofocles of Euripides zijn ook allemaal tragisch.

\$\$\$
\$ E E N B O E K K O P E N I S \$
\$ E E N K W E S T I E V A N \$
\$ V E R T R O U W E N \$
\$
\$ S T A N D A A R D B O E K H A N D E L \$
\$ G r o n i n g e n - Z w a n e s t r a a t 4 1 - 4 3 - t e l . 2 2 9 0 4 \$
\$
\$ f i l i a l e n : \$
\$ D e n H a a g - U t r e c h t - R o t t e r d a m - H i l v e r s u m - D e n B o s c h - \$
\$ B r e d a \$
\$\$\$

Het welzijn van de naaste gaat boven het recht van het zuivere
waarheidsfanatisme

Erasmus

Beginnend leräres over het onderwijs

Het boek dat ik gebruik, daar begrijpen de eersteklassers

niets van, maar het is wel goed selectief voor de doordenkertjes . .